

Dades històriques i/o tècniques

La família Puig són propietaris de Can Pous i el Mas Mota.
Rosa Maria Puig i Dalmau cedeix el Mas Mota a l'Ajuntament per poder urbanitzar la plaça Catalunya i preservar el Mas.
L'any 1985 s'arranja el mas Mota com a Centre Social de base.

Patologies aparents. Observacions

Humitats per capilaritat als baixos. Forjats dels anys 70 amb aluminosi.

Bibliografia

ARTAL, R. "Salt, el Creixement d'un Poble. Petita història d'arquitectura local". Revista La Punxa núm. 12. Girona, Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona. 1991. p. 2-6
BOVER i PAGESPETIT, Andreu. Salt, els Pobles del Gironès. Salt, Ajuntament de Salt, 2004.
BUCH i SERRA, Lluís. Aproximació al Creixement urbà de Salt. Salt, Servei Municipal de Publicacions, Ajuntament de Salt 1988.
CASTELLS I CALZADA, Narcís; COLOMER I ARCAS, M. Assumpció. Salt, Documents per a la Història.. Girona, Ajuntament de Salt, 1998.
DESCONEGUT. "Mas Mota". Revista La farga, núm. 124. Salt, Casal de Jubilats, setembre de 1991. p.19.
TORRAMADÉ, R. "Mas Mota (can Mericana Seca)". Revista la Farga, núm. 137. Salt, Casal de Jubilats, març-abril de 1993. p. 4.
VVAA. "Salt: 8 en 1". Revista La farga, núm. 141. Salt, Casal de Jubilats, juny de 1993. p.8-18.

Valoració

Masia de pagès que ha quedat engolida en mig del veïnat i de blocs de pisos. Per les seves característiques i ubicació, amb Can Pous, són els únics testimonis de la vessant més agrícola del barri del Veïnat (un barri eminentment obrer nascut a redós de la fàbrica tèxtil Coma i cros). Arquitectònicament és un altre dels exemples característics de planta basilical com la Rectoria o Cal Cigarro.